

sige, kan nøjes med eet Hjem, sondres der for Værgeraadsbørns Vedkommende mellem deres eget Hjem, Plejehjem, Børnehjem, Optagelseshjem, Iagttagelseshjem, Skolehjem, Internat, Ungdomshjem og Opdragelseshjem, hvilket sidste Begreb for øvrigt først defineres i § 40, skønt det er brugt adskillige Steder i Forvejen. Der hører en vis overlegen Dialektik til at tumle med alle disse Kategorier af Hjem, men hvis de i øvrigt bliver gode, skal jeg saamænd ikke opholde mig herover.

Om Fordelingen af Børnene mellem disse mangfoldige Arter af Hjem, Surrogathjem, handler Reglerne i Kapitel III, hvoraf jeg blot skal nævne § 38, som den ærede foregaaende Taler var inde paa, og hvorefter Anbringelsen ikke maa ske hos Personer, der nyder vedvarende Fattigunderstøttelse. Efter min Mening staaar denne Bestemmelse paa Højde med den Bornertthed, der anses for en Borgerdyd af første Rang her i Landet, navnlig naar det drejer sig om Folk, der paa Grund af Lovgivningens Ufuldkommenheder har været saa ulykkelige at faa Fattighjælp. Bestemmelsen er imidlertid tiltraadt af hele Kommissionen paa et enkelt Medlem nær, hvis Navn jeg ikke skal nævne for ikke at stille ham i Gabestokken. Jeg skal blot antyde, at han er Kontorchef, men ikke i Justitsministeriet. Denne sidste har derimod været heldig med sit Særforslag til § 39, idet Justitsministeren ikke har tiltraadt den øvrige Kommissions Forslag om, at man hvert 10de Aar burde forny de anerkendte Foreningers Anerkendelse. Endvidere skal jeg nævne § 41, der efter min Opfattelse, som hverken har gjort Indtryk paa den højtærede Justitsminister eller paa Kommissionens Flertal, er for vidtgaaende ved at hjemle Ret til Børnenes Undervisning paa Børnehjemmene. Jeg er noget betænkelig herved, thi efter min Mening hører normale Børn hjemme i Folkeskolen, hvis Undervisning i Regelen vil være bedre end de private Læreres Undervisning paa Børnehjemmene — jeg taler selvfølgelig kun om almindelige Børn paa Børnehjem og lign., ikke om særlig vanskelige Børn. Derimod glæder det mig, at Justitsministeren er gaaet med til fast Lægetilsyn paa Opdragelseshjemmene, saaledes som det er bestemt i § 48.

Om de følgende Kapitler skal jeg ikke gøre Detailbemærkninger, før jeg kommer til § 65 i Kapitel VI, der handler om Forsorgens Ophør. Rent systematisk er det vel formelt rigtigt, at Overværgeraadet kan bestemme, at et Barn skal kunne ud-

gaa af Værgeraadsinstitutionens Forsorg, saa snart det viser sig uimodtageligt for Opdragelse. Men hvad skal man egentlig efter Omstændighederne gøre ved disse saakaldte asociale Børn, saa længe vi ikke har andre Steder at gøre af dem? Hvad vil den højtærede Justitsminister svare hertil? Thi en Henvisning til eventuelle Forslag og til, at en Straffelovskommission snart bliver færdig med sit Arbejde, kan ikke tilfredsstille mig, og det kan heller ikke erstatte selv det daarligst mulige Anbringelsessted.

De „Forskellige Bestemmelser“ i det næste Kapitel, Kap. VII, kan vi i det hele tiltræde. De udvider og betrygger Værgeraadets Tilsyn samt Overinspektørens Myndighed til at vaage over Gennemførelsen. De søger som § 75 at interessere enhver Borger for at være medansvarlig i Børnenes forsvarlige Behandling, eller de vil som § 76 skaane Barnets moralske Følelse, skaane dets Blufærdighed for de Pinagtigheder, som Politiafhøringer, særlig i Sædelighedssager, kan medføre.

Endelig maa jeg som en enkelt lille isoleret Sejr notere, at det er lykkedes mig at redde Fattiglovens § 40 gennem Lovforslaget § 79, men for ikke at forspilde Sejrens Frugter skal jeg renoncere paa at haane de overvundne, og jeg skal slutte mine Bemærkninger til dette Afsnit med at begræde, at den højtærede Justitsminister har taget saa uvilligt paa Kommissionens Forslag i §§ 89—91, dem, der tilsigter at forhindre Pantesætning ved Børn — det sidste er ganske vist nu forhindret ved en nyere Lov — og at forhindre Børns Nydelse af stærke Drikke og Tobaksrygning paa offentlig Gade. Jeg er ikke sikker paa, at den højtærede Justitsminister vilde have taget samme Stilling som Medlem af en Art „personlige barnlige Friheds Værn“, hvis han havde været Medlem af et Storstads-Værgeraad i al den Tid, da han f. Eks. var paa Færøerne, thi de, der kender Værgeraadsarbejdet i en Storstad, ved, hvor uaaadelig vanskelige Spørgsmaal man her staaar overfor, og hvor naturligt det derfor er, at man fra Kommissionens Side har taget dette Spørgsmaal op til Drøftelse. Jeg haaber, at vi i Udvalget kan komme ind herpaa, og at den højtærede Minister ikke vil stille sig absolut uvilligt til en Drøftelse her.

Hver anden Gang plejer jeg jo at rose den højtærede Justitsminister, og ved næste Paragraf er det Turen til at rose ham for Tilslutning til den meget vigtige Bestemmelse, der findes i § 82 om en ganske vist stærkt begrænset Adgang til at tvangs-